

SVÁTEČNÍ VRAŽDA

ADA MONCRIEFOVÁ

VYŠEHRAĐ

Sváteční vražda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Ada Moncrieffová
Sváteční vražda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ADA MONCRIEFOVÁ

SVÁTEČNÍ VRAŽDA

ADA MONCRIEFOVÁ

SVÁTEČNÍ VRAŽDA

PŘELOŽILA MICHAELA PONOCNÁ

VYŠEHRAĐ

Copyright © Ada Moncrieff, 2020
First published as Murder Most Festive in 2020 by Vintage.
Vintage is part of the Penguin Random House group of companies.
Translation © Michaela Ponocná, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7601-875-4
ISBN e-knihy 978-80-7601-897-6 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7601-898-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7601-899-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

1.

Štědrý den dorazil do Little Bourtonu doprovázený vydatným sněžením a panství Westburyových, s působivými věžičkami pokrytými čerstvým sněhovým popraškem, se připravovalo na nadcházející svátky.

Dalo by se tvrdit, že skutečnou dřinu, již tyto přípravy obnášejí, odvádí služebnictvo dole, když čelí příkazům vydávaným neúnavnou hospodyní, nutnosti oškubat ne jednoho, ale hned tři krocany – jeden by totiž nestačil, neboť lady Westburyová se toho roku v jednom ze svých roztomilých rozmarů rozhodla, že otevře rodinný kruh vybrané hrstce dalších hostů –, či zajistit, aby nedošlo k záměně čerstvých ledvinek a slaniny, které se mají podávat hostům k snídani, s den starými ledvinkami a slaninou, jež má dostat k večeři Bruno. Plachý a choulostivý labrador Westburyových byl totiž nechvalně známý svým puntičkářstvím, co se jídla týče.

Pro takové tvrzení lze mít vskutku pochopení. Abychom však objevili místo skutečného jha předvánočních příprav, musíme se odebrat nahoru, přičemž cestou se lze zastavit a vzdát obdiv pendlovkám, jež prý byly vyřezány z dubu, pod kterým si kdysi poležel sám lord Byron (slušnost nám velí, abychom se zdrželi dalších spekulací), do knihovny, kde přesně v půl páté a pět minut začínala opravdová vánoční šichta.

„Musíš být bezustání tak nesnesitelný? Je mi jasné, že tohle divadýlko dělá dojem na tu bandu namazaných idiotů v klubu, ale –“ Lydii Westburyovou přerušil zvuk třísticí se sklenky na whisky, bohudík ne křišťálové, a bouřlivý řehot, který ho doprovázel.

„Vážně se omlouvám, nejdražší sestřičko. Můj úchop odjakživa stál za starou belu. Spoluhráče při kriketu to nesmírně otravovalo. Jen jsem si myslel, že bych měl něco udělat, abych zastavil to tvoje fňukání. Je to opravdu nanejvýš protivné.“ Stephen Westbury, elegantně usazený v koženém křesle, trepky odhozené kamsi poblíž police knih o filozofii, a oděný v sametovém županu, který mu nedbale sklouzával z jednoho ramene, se zakřenil, přiložil si ke rtům karafu s whisky a vy-zunkl, co v ní ještě zbývalo.

Lydia zlostně hleděla na mladšího bratra, jenž si tu před ní tak zahálčivě hověl. Při každé jeho návštěvě znovu žasla nad tím, jak je nestydatě drzý. Už v dětství to bylo k vzteku. Guvernantka za guvernantkou ho rozmazlovaly a na slovo mu věřily, když jim líčil spory, při nichž krutě poznamenával Lydii slovy a jejich bratra Edwarda pěstmi. Stephen proplul dětstvím imunní vůči nespravedlnosti, která jeho sourozence naopak vytrvale deprimovala. Byl zahrnován rozličnými výhodami a příležitostmi, a když dospěli, Lydiina zatrpkllost se jen dál umocňovala.

S léty si vypěstovala záměrnou lhostejnost k jeho počínání. Když si přivedl na víkend domů své nesnesitelné kumpány, kousla se do jazyka a ignorovala je, zatímco se přes den oddávali lovu a po večerech pití. Nikdy neztropila scénu, pokud některý z těch šašků v noci „náhodou“ vklopýtal do jejího pokoje a bylo nutné jej rychle a nesmlouvavě opět vystrčit *ven*. Toho roku však neměla náladu tolerovat Stephenovo chování.

„To nejmenší, co jsi mohl udělat, bylo dostavit se dnes ráno na bohoslužbu. Ale počkat – no ovšem, já zapomněla, že jsi Stephen Westbury, pan důležitý ze City, který přijel z Chelsea,

aby nás poctil svou přítomností. Neexistuje přece žádný důvod, proč bys měl brát v úvahu pocity kohokoli jiného, zvlášť o Vánocích. Jak můžu být tak pošetilá?“

Stephen pohupoval nohou přehozenou přes opěradlo křesla a ostentativně zívł. Tento způsob, jak ji popíchnout, vynalezl, když mu bylo třináct, a od té doby ho dovedl k dokonalosti.

„Inu, zdá se mi, že o Vánocích si zasloužím trochu toho povyražení.“ Stephen si nedbale prohrábl vlasy, jež mu odjakživa propůjčovaly vyložené andělské vzezření – což byl mylný dojem, díky němuž se během školních let i později dostal z nejednoho malěru.

„Peníze se nevydělávají samy. Dřu v bance jako mezek a s radostí si užiju trochu zábavy, kdykoli a kdekoli můžu. Ano, Lydie, zábavy, kterýžto pojem je pro tebe a našeho drahého bratříčka něčím zhola neznámým. Takže promiň, že se bavím, zatímco náš malý Edward pobíhá po ulicích jako svatý dobroděj a vykládá, jak jsme všichni hrozní, protože nežijeme ve špíně. A zatímco ty si udržuješ hluboce žalostné odhodlání strašit jako stará panna v tomhle zatraceném domě – přičemž ani nikdy nebude tvůj. Ano, přijmi prosím moji omluvu.“

Lydia, v jejíchž oříškově hnědých očích se jen blýskalo, na něj pobouřeně zavrčela: „Jsi osel, Stephene, nafoukaný osel, a já doufám, že až zdědiš tenhle dům, tak se kolem tebe rozpadne na kusy!“

„No tedy, jsou takové výrazy opravdu nezbytné, drahá?“ Lord Westbury položil dceři na rameno poněkud rozechvělou ruku. Lydia, rozčilená dobřela Stephenovým popichováním, si nevšimla otce a matky, kteří za jejími zády vešli do knihovny. Stephen, vždy ostražitý vůči přítomnosti rodičů, a proto kdykoli v dobré pozici, aby mohl manipulovat danou situací ve svůj prospěch, měl škodolibou radost, že se lord a lady Westburyovi stali svědky Lydiina výbuchu.

Lady Westburyová připlula ke svému synovi a zlehka ho políbila na čelo. Dosud to byla velmi krásná žena, svým

zdrženlivým charismatem a přitažlivou vyrovnaností si získávala nadšené obdivovatele od chvíle, kdy byla uvedena do společnosti, a pozvánky na její soiree byly stále velmi žádané.

Otočila se k dceři a zavrňela: „Drahoušku, opravdu si myslím, že by ses měla chovat trochu jemněji. Vypouštět tak ohavná slova z tak krásných úst se nesluší.“

„Ach, máti, píše se rok 1938, ne o sto let méně. Možná tě to šokuje, ale v některých kruzích se má za to, že by ženy mohly – zdůrazňuji *mohly* – nadávat, aniž by se samovolně vznítily. Každopádně já nejsem žádná upjatá slečinka, jak se o tom zřejmě snažíš přesvědčit všechny kolem,“ odsekla jí Lydia a přešla k oknu ve snaze vyhnout se samolibému výrazu v bratrově obličejí. „A nepotřebuji čichací sůl, když řeknu ‚osel‘, stejně jako se neskácím v mdlobách, pokud by se mě nějaký džentlmen odvážil oslovit.“

„To by tedy bylo zatraceně šokující, kdyby se tě nějaký džentlmen ještě někdy obtěžoval oslovit, sestřičko. Vždyť jsi je dávno všechny vyděsila, nebo ne?“ Stephen se protáhl a mrkl na otce.

„No tak, Stephene, tohle nehodlám poslouchat.“ Lord Westbury doprovodil své poněkud vlašné pokárání potlačovaným úsměvem. Lydia byla pro svého otce odjakživa záhadou. Dostala tři nabídky k sňatku a tři nabídky k sňatku také odmítla – pokaždé s větší netrpělivostí. Lord Westbury by se rád zeptal na spoustu věcí ohledně dceřiny ošemetné situace – ve čtyřiceti letech byla dosud neprovdaná. Jelikož však již zažil, jak rázně se Lydia dovede vypořádat s většinou dotazů na toto téma, věděl, že se je nikdy neodváží položit. Oproti tomu Stephen, o tři roky mladší než záhadná dceřa lorda Westburyho, byl chlapík, kterého člověk dokázal pochopit, spolehlivý muž, jenž nepochybně dovede jméno Westburyových k ještě větší slávě.

Pokud jde o jeho nejmladší dítě, Edwarda... inu, čím méně se o něm mluví, tím lépe. Přes den pobíhá po čertech

ďáblech kvůli těm svým novinám a o víkendech vydává šlichtu ztraceným existencím v charitním domě vedeném Naivními dobrodinci ve prospěch Žebravých šejdířů. V Londýně bydlí bůhví kde a ohrnuje nos nad apanáží, kterou dostává. Lord Westbury věděl, že u Edwarda nesmí v duchu příliš prodlévat, neboť to v něm jen vyvolá pocit marnosti. A kde Edward vůbec je? přemítal. Nepochybně ještě nahoře a čmárá tam nějaký článek o těch nechutných lidech, kteří podle něj byli nikoli vlastní vinou odsouzeni k chudobě.

„Chlapče, myslím, že je nejvyšší čas, aby ses zbavil tohoto poněkud pochybného oděvu a připravil se na příjezd našich hostů,“ oslovil lord Westbury zvesela Stephena a poněkud nejistým krokem zamířil ke zvonku pro služebnictvo, spočívajícímu na stole. „A necháme uklidit to sklo, co říkáš? Stejně to byl jen laciný starý krám – křišťál si šetříme na dnešní večer pro matčiny zvláštní hosty.“

Lord Westbury zazvonil a bezprostředně poté k jeho značnému údivu vrzly dveře – ti sloužící jsou den ode dne rychlejší a tajnůstkářtější, vždyť se sotva dotkl zvonku. Kdyby se však jednalo o některého ze sloužících, Stephen by byl v obavách z nudy prchl z místnosti. Jeho škodolibému veselí se však naskytl další objekt, do nějž si mohl rýpnout. „Jak že to říkají Francouzi? *Cherchez* strašlivého otrapu, který v jednom kuse mele o ,sociálním bezpráví, a *voilà*, strašlivý otrapa, který v jednom kuse mele o ,sociálním bezpráví, je za dveřmi?“

Nejmladší Westbury se připlížil do knihovny a hněvivě si měřil svého bratra, neboť byl zvyklý na podobné popichování. Přišoural se k Lydii a zlostně se zahleděl i na zbylé tři členy rodiny. Přestože syny Westburyových od sebe dělilo jen patnáct měsíců, jejich povahy vždy představovaly do očí bijící kontrast. V dětství Stephenova škodolibá veselost soupeřila s Edwardovým hloubavým zanícením, a jakmile chlapci dospěli, vydali se po čím dál odlišnějších cestách, přičemž Stephen se po té své řítíl lehkomylně, zatímco Edward

postupoval obezřetněji. Oba přijeli na svátky z Londýna, ten starší v oparu brandy a doutníků, mladší obestřený úzkostí nad děním v Evropě, jež jeho rodina záměrně ignorovala.

„Přišel jsi nás znovu pérovat, že si užíváme výdobytků své práce, místo abychom je hodili těm politováníhodným jedincům, co se s nimi paktuješ, a oni je promrhali na žebravou holotu?“ posmíval se mu Stephen. „Nebo snad máme očekávat další výlev v tom plátku, pro který píšeš? Neměli bychom sem zase pozvat našeho právního zástupce?“

Lydia zatnula zuby. „Neposlouchej ho, Eddy – chová se jako ještě větší osel než obvykle.“

Než mohla lady Westburyová zaprotestovat proti opakovanému použití tak vulgárního výrazu, ozvalo se zaklepání na dveře knihovny. Nový sluha, místní mládenec, jehož hrdost na novou roli se odrážela – a to doslova – v jeho naleštěných botách, si odkašlal, načež pronesl: „Milostpane, milostpaní, dorazil jistý pan Campbell-Scott.“

„Ach, výborně, Jime. Za okamžik u něj budeme. Uveďte ho do salonu.“ Lord Westbury zatleskal nad vyhlídkou, že spatří starého přítele, jehož neviděl... Jak dlouho vlastně?

Edward, který nikdy nebyl známý bujarostí, nasadil ještě kyselejší výraz. Když ho Lydia ten den prosila – „buď zkrátka jen slušný, nic víc, nic méně, všem nám to prospěje“ –, skončilo to strohou slovní výměnou, během níž dal Edward velmi jasně najevo, že pozvání Davida Campbella-Scotta na letošní večeři rozhodně nevítá.

„Inu, v tom případě bych se měl raději obléknout a jít si poslechnout, co ten starý chlapík vyváděl po všechny ty roky, kdy zvolna trouchnivěl v zahraničí,“ prohlásil Stephen a beze spěchu se odlepil z křesla, zatímco lady Westburyová nenápadně nabídla rámě svému manželovi, aby neztratil rovnováhu.

Lydia obrátila oči v sloup. „Troufám si říct, že když David ‚zvolna trouchnivěl‘ v zahraničí, dosáhl toho víc než ty se

všemi tvými vylomeninami v City. Nepřekvapilo by mě, kdyby ses od něj mohl něco naučit, pokud by ses ovšem obtěžoval opravdu mu naslouchat.“

Stephen, který uměl obratně zformulovat jízlivou poznámku a vyčkat, než rodiče opustí místnost, aby ji mohl vypustit z úst, se otočil k sestře. „Ach ano, všichni musíme naslouchat ctěnému Davidu Campbell-Scottovi. Proti starým pracháčům se nesmí říct ani slovo. Jakožto jeho nejdražší, zbožňovaná kmotřenka koneckonců všechny ty prachy zdědíš, jakmile ten starý vůl zaklepe bačkorama.“

2.

Ve chvíli, kdy údajně byronovské pendlovky malátně odbily pátou (neboť jak jinak by byronovské hodiny odbíjely?), stál v salonu muž impozantní postavy, oslněný proslulým vánočním stromkem Westburyových. Jednalo se o více než dvoumetrovou, nepokrytě slavnostní záležitost marnotratně ozdobenou koulemi a poházenou lametami, pod jejíž bohatou klenbou bylo naskládáno množství bezvadně zabalených dárků. Pro Davida Campbella-Scotta byl tento výlet do jisté míry novinkou. Novinkou byla ve skutečnosti celá tato zima v Anglii, neboť byla první, kterou tu trávil od chvíle, kdy před osmi lety sebral svých pět švestek a vydal se hledat štěstí a slávu v Malajsku. Sláva se mu sice vyhnula, nicméně štěstí se stalo jedním z jeho nejbližších známých. A nyní je zde, v Little Bourtonu, neboť s radostí přijal pozvání starého kamaráda ze školy, aby u něj strávil svátky.

„Přelétavče! Starý brachu!“ zaburácel lord Westbury (nakolik mu jeho hlas dovolil zaburáčet) a nakráčel (jak mu jeho nohy dovolily nakráčēt) ke Campbellu-Scottovi. Jeho přezdívkou, „Přelétavec“, byla tak pevně zakořeněná, že si ani jeden z mužů nedokázal přesně vybavit, jak vlastně vznikla. Byli si jisti, že to nějak souviselo s jejich někdejší profesorem latiny, bylo však stejně dobře možné, že vzešla z onoho incidentu s husou. V každém případě se ale uchytila.

Pozorovatel s bystrým zrakem (dokonce i se zrakem, jehož ostrost by snížily štědré dávky sherry, jež lord Westbury nyní rozléval do sklenek) by si mohl povšimnout kontrastu mezi oběma muži. Při zjištění, že je věkově dělí pouhý měsíc, by se takové oči možná rozšířily překvapením. David Campbell-Scott celým svým držením těla vyzařoval uvolněnou sebejistotu člověka, jemuž jsou důvěrnými společníky elán, blahobyt a moc. Našemu pozorovateli bychom jistě prominuli, kdyby došel k závěru, že ta křehká, nahrbená postava vedle něj patří nejspíš stárnoucímu strýčkovi či zbožňujícímu mecenáši. Množství rozlévaného sherry a vykouřených dýmek totiž lorda Westburyho dohnalo stejně jako okřídlený vůz času.

Zatímco náš bystrozraký pozorovatel by mohl svraštit čelo znepokojením nad očividně špatným zdravím lorda Westburyho, jeho manželka jej spokojeně sledovala, jak vítá svého přítele. Již před mnoha lety zjistila, že David je mužem bezúhonného charakteru a obdivuhodné ctižádosti. Za Velké války prokázal chrabrost na bitevním poli a v následujících letech předvedl prozíravý pohled na svět, který jej odměnil v jeho malajském podnikání. Jak se mu druzí smáli, když oznámil svůj úmysl stát se průkopníkem ve výrobě kaučuku. A podívejte se na něj teď. Jedinou potenciální skvrnu na jeho reputaci představoval onen poněkud nešťastný incident s Edwardem. Lady Westburyová si však byla až příliš dobře vědoma toho, že její nejmladší syn je citlivý mladík, a vzhledem k jeho nechuti diskutovat o onom nešťastném incidentu bylo těžké přičítat Davidovi nějakou vinu.

Lord Westbury a Campbell-Scott se řehtali jakémusi vtipu, když se k nim připojila Lydia a objala svého kmotra s nenuceností, již lady Westburyová vídala u své dcery jen zřídka.

„Nesmíte nám to mít za zlé, Davide – ale budeme vás bezustání bombardovat otázkami na vaše dobrodružství! Jak provinční vám musí připadat Little Bourton – jak provinční

vám nyní musíme připadat *my*!“ pravila Lydia se zářivým úsměvem.

Campbell-Scott se laskavě uchechl, jak bylo jeho zvykem, a ujistil Lydii, že se dozajista připraví na výslech. Zrovna když se zajímal, kdo další je na seznamu pozvaných hostů, dal o sobě u dveří opět vědět čerstvě zaměstnaný sluha. Na prahu je další džentlmen, jehož jméno však, ehm, bohužel nezachytil.

Na to na scénu vskočila téměř parodicky veselá postava s narychlo vyrobeným bílým plnovousem upevněným za ušima, z něhož onen muž počastoval všechny přítomné nepřipraveným, nicméně melodickým podáním koledy Dobrý král Václav.

Lydia, jejíž nálada prudce stoupala od chvíle, kdy se Stephen odebral nahoru, aby se převlékl, byla nyní ve stavu radostného vytržení.

„Hughey! Čekali jsme tě až zítra!“ zvolala a prudce nově příchozího objala.

„Vždyť mě znáš, Lydie, vždycky tě rád překvapím,“ odvětil Hugh Gaveston. A ona ho vskutku znala, neboť ti dva byli jedna ruka jako obzvlášť kamarádští spiklenci už tak dlouho, že si ani jeden z nich nevzpomínal odkdy. Hughova matka se pohybovala v týchž kruzích jako lady Westburyová (Hugh nikdy zcela přesně nevěděl, co to znamená, ale domníval se, že to má něco společného s bridžem a debutantkami) a on okamžitě seznal, že jeho posláním je spřátelit se s uzavřenou, prudce inteligentní Lydií. Stephen, který nebyl zvyklý, aby ho někdo přezíral ve prospěch jeho sestry, Hughe pochopitelně zařadil do kategorie nemotorných hňupů. Hughovy nepoddajné vlasy černé jako uhel, vytáhlá postava a záliba v kalhotách, jež mu byly vždy trošičku krátké (kteréžto rysy si s sebou odnesl i do dospělosti), by vás rozhodně od takového úsudku neodradily. Tím byste ho však nesmírně podcenili.

Lydii a Hughe od té doby nepřestávalo pojit pevné přátelství. Za studií v Cambridgi jí Hugh každý týden psal a ona

mu oplácela jeho líčení společenských událostí a vyjížděk na pramici historkami z kurzu pro sekretářky, do něž se (k velké nelibosti svých rodičů) zapsala, ale v němž příliš dlouho nevydržela. Hugh Lydii utěšoval, poté co předčasně opustila psaní na stroji (nějak to souviselo s tím, že se rozkmoťřila se svou kamarádkou Patricií), zatímco ona se snažila poskytnout svému příteli oporu, když v devatenácti letech následkem tragické autonehody osiřel.

V následujících letech Hugh koketoval s řadou koníčků vhodných pro mladého džentlmena disponujícího hojností prostředků i času: věnoval se olejomalbě (již sabotovala jeho neobratnost v zacházení se štětcem), sběru zkamenělých amonitů (od něž upustil po nepříjemném incidentu s medúzou v zátoce v Lyme Regis) a psaní životopisů (kterého zanechal, když si uvědomil, že mu Marcus Aurelius připadá poněkud nudný). Lady Westburyová mu ke čtrnáctým narozeninám věnovala kompendium detektivních příběhů a Hughovo chlapecké nadšení pro vyprávění o velkolepých pátráních vedlo k tomu, že se stal majitelem každického vydání časopisu *Mystery Magazine: True Crime Sensations!* Honbu za nejvzácnějšími tituly v dějinách této edice – obzvlášť cenný úlovek představovalo speciální číslo z roku 1927, věnované tomu, jak Scotland Yard dopadl lupiče z Cotswolds šplhajícího po budovách – však nahradila Hughova opravdová vášně, jíž se odevzdal s až fanatickým zanícením: taxidermie. Hugh horlivě hltal veškerou literaturu na toto téma a celé hodiny se snažil zdokonalit v práci s jehlou, aby jezevec cenil zuby tím správným způsobem, a udržet na uzdě svůj mladický sklon příliš vycpávat savce (když mu bylo kolem dvaceti, připomínali hraboši, kteří vyšli z jeho rukou, ze všeho nejvíc korpulentní dospívající mrože).

Oproti tomu Lydiiny vášně téměř uhasilo vědomí, v jak překérní situaci se coby neprovdaná žena jistého věku nachází. A ač byla tato neprovdanost záměrná, byla již zvyklá

na lítostivé či podezřívavé pohledy – zatímco Hugh coby svobodný mládenec s ohromným dědictvím se těšil jen pohledům plným obdivu a závisti.

Služebná Angela, baculatá, dosti plachá dívka, obcházela hosty s karafou sherry, hosté se vzájemně představovali a shora byly slyšet Stephenovy mumlavé výtky bratrovi za ten či onen poklesek.

„Už jsem se chtěl zeptat, kde jsou Stephen s Edwardem, ale teď se ta otázka hezky objasnila,“ pravil zvesela Hugh. Lydia jen zřídkakdy zažila, že by byl ve společnosti jiný než veselý. Koneckonců i mimo společnost. „A koho dalšího tedy ještě čekáme?“

Lord Westbury mu chtěl odpovědět, ale uvědomil si, že si to nedokáže přesně vybavit. Koho že to vlastně očekávají? Měl ta jména na jazyku. Jeho manželka, která si v posledních měsících zvykla, že její choť mívá takové chvílky, mu položila ruku na paži a taktně přispěchala s odpovědí místo něj.

„Nanejvýš exkluzivní sbírku opuštěných a zatoulaných stvoření, Hugh, i když samozřejmě Náčelníkem opuštěných dětí a Nejzatoulanějším tulákem zůstáváš ty.“ Náklonnost lady Westburyové k Hughovi se vyznačovala hloubkou, jež byla zcela zřejmá všem kromě těch nejnevšimavějších svědků. Po té strašlivé nehodě ho vzala pod svá křídla a postarala se o to, aby se měl o Vánocích vždy kam uchýlit. A přestože se lovecká chata Gavestonových nacházela blízko panství Westburyových (pokud to Hugh vzal zkratkou přes mlázi – což dělával často –, mohl se u nich uvelebit s šálkem čaje a sušenkou patnáct minut poté, co vyšel z vlastních dveří), lady Westburyová vždy trvala na tom, aby u nich Hugh o svátcích zůstal alespoň na tři noci.

„Každou chvíli by tu už měli být Ashwellovi – znáš Rosalind a Williama? – a pozvali jsme také... inu, Freddieho... chci říct, pana Ramplinga.“ Poté se Lady Westburyová zhluboka nadechla, než odhalila poslední jméno. „A na večeri pak

čekáme i dosti výjimečného hosta – pochopitelně navzdory jeho parlamentním povinnostem. Letos se k nám totiž připojí Anthony de Havilland.“ V očích lady Westburyové se zračila nepřehlédnutelná hrdost: to, že zajistila jako hosta de Havillanda, byl triumf sezony.

„Ano, dostalo se nám varování, že se máme před panem de Havillandem chovat co nejlépe,“ pravila Lydia. „Jeho chrabrosti ve válce se vyrovná pouze inteligence, kterou projevuje v Dolní sněmovně, jak jistě víš.“ Lehce parodovala frázi, již slyšela nesčetněkrát omílat svou matku od chvíle, kdy před několika měsíci dorazil de Havillandův ručně psaný (považte, ručně psaný!) vzkaz, že pozvání přijímá. Lady Westburyová ho k Lydiině neutuchajícímu pobavení obřadně položila na krbovou římsu v salonu, kde zaujímal čestné místo mezi dalšími lístky od řadových občanů. Dceřin posměšek vehnal lady Westburyové do tváří více červeně než sherry, které upíjela. Třeba nový rok dovede Lydii k tomu, aby byla méně – inu, méně konfliktní. Třeba je rok 1939 všechny dovede k novým začátkům.

„Pro Kristovy rány! *Ten* Anthony de Havilland? No to snad ne! To bych si asi měl oprášit umění, jak udělat pukrle, což?“ zvolal Hugh, jemuž z jednoho ucha visel vlněný plnovous a hrozil každou chvíli spadnout.

Dveře se opět otevřely a sluha oznámil příchod dalších tří hostů, kteří – provázeni uklidňujícím aroma uzené šunky (u Westburyových to byl na Štědrý den tradiční pokrm) – vstoupili s různou mírou elegance do místnosti. Náš pozorovatel také mohl zaznamenat, že nové aktéry provázelo i něco jiného, co vneslo do večera zřetelný prvek rozpačitosti.

3.

Jak každá hostitelka velmi dobře ví, příchod tří osob do salonu je značně nežádoucí, neboť s sebou obvykle nese zapeklitý problém: koho má přivítat jako prvního? Jakýmkoli náhodným či naopak promyšleným sledem totiž riskuje, že tak dá přítomným najevo hierarchii mezi hosty. A přestože taková hierarchie nepochybně existuje, prozradit ji by znamenalo katastrofu. Tyto ošidné situace vyžadují delikátnost vlastní pouze těm, kdo vládnou zcela dokonalým vychováním a vyrovnaností.

Vychování a vyrovnanost lady Westburyové byly naštěstí bez poskvrnky. Tato konkrétní trojice hostů pro ni navíc nepředstavovala žádný problém, neboť třetina nové skupinky si nikdy nepotrpěla na etiketu. Ve skutečnosti tuto osobu naopak těšilo s ní při každé příležitosti zalomcovat.

Jméno Rampling kdysi v Little Bourtonu vyvolávalo představu zásadovosti a slušnosti, neboť tato rodina bývala baštou sussexské společnosti. Tato éra však pominula se smrtí sira Charlese Ramplinga, jenž se dlouhá léta těšil velké úctě. Nyní zde stál jeho jediný syn Freddie, bezvadně oděný, nesnesitelně opilý, a zvesela vytahoval ozdobné trásně z vánočního stromku ve středu místnosti, načež se jal chaoticky poskakovat po salonu za zpěvu *dudlaj dudlaj dá*. Lord Westbury se přidušeně zasmál, poplácal Campbella-Scotta po paži a vysvětlil mu: „Temperament mladého Freddieho nezná hranic!“

Lydia, jež stála po druhém boku svého kmotra, zamumlala: „Stejně jako jeho chuť na whisky.“

Freddieho přítomnost o rodinných Vánocích byla pro sourozence Westburyovy do jisté míry záhadou. Všichni vnímali držitele panství v Highbury jako alkoholem prosáklého šaška předurčeného k tomu, aby se upil k smrti – kteroužto budoucnost sebejistě přijímal. Lady Westburyová však trvala na tom, že ho pozve – další bezprizorní dítě do její sbírky.

Hostitelce, jejíž pozornost rozptýlilo divadýlko s trásněmi, chvíli trvalo, než se obrátila k dalším dvěma hostům, kteří ohromeně stáli ve dveřích.

„Drahá Rosie, vypadáš přímo božsky!“ Lady Westburyová přistoupila ke své nejstarší přítelkyni, láskyplně ji uchopila za ruce a zlehka políbila na tvář.

Rosalind Ashwellová její přivítání opětovala, pochválila jí nádherný vánoční stromek a poděkovala za pozvání, jež představovalo nanejvýš vítané překvapení. Od té doby, co se provdala za Williama Ashwella, totiž vždy trávili Vánoce poněkud depresivním způsobem – *à deux*.

Lady Westburyová, jejíž trpělivost byla zdánlivě nekonečná, si dala chvíli na čas, aby ji načerpala, než se obrátila k Rosalindinu manželovi. Jakmile tak učinila, její podezření se potvrdilo: byl to stále stejný, zamračený nadutec, jakým byl odjakživa.

„Williame,“ oslovila ho. „Je to od tebe moc hezké, že ses k nám připojil.“

„Hmm, ano. To tedy byla cesta, to ti povím. Ty zpropadené vlaky byly nacpané k prasknutí, jako by se všichni rozhodli někam jet, lidi v jednom kuse žvanili – a přitom jsme mohli prostě –“

Než její manžel stačil doříct větu, Rosalind Ashwellová s diplomaticností vypěstovanou v dobách, kdy se pohybovala ve vysoké společnosti, navrhla, aby si nyní, když už jsou na místě, dopřáli skleničku sherry. Osobně jí cesta, ač náročná,

připadala snesitelná vzhledem k zábavě, která ji – jak věděla – čekala v Little Bourtonu. Kdyby tak William alespoň částečně odložil tu svou zkostnatělost, možná by si to – pokud by se události vyvíjely způsobem, jaký ani jeden z Ashwellových dosud nepoznal – i užil. Ale na tom nesejde: právě důraz na slušnost a patřičnost byl tím, co ji na něm upoutalo jako první. Spolehlivý, řádný, čestný muž. Muž, který – jakmile jednou učiní nabídku k sňatku – bez zaváhání dostojí svému slibu.

Poté co Freddie přestal šaškovat, místnost se rozezněla tichým šumem zdvořilé konverzace. Hosté se navzájem představovali, zatímco Freddie se sesunul do křesla s druhou sklenkou sherry.

Hugh zahodil své provizorní vousy a pozorně naslouchal úvahám Campbella-Scotta o současném stavu světa (je to opravdu tak zlé? ptal se sám sebe), načež svému novému známému představil Ashwellovy.

„William a Rosalind se přátelili i s mými rodiči. Znají mě od doby, kdy jsem byl ještě úplně škrvně, jak se říká.“

William Ashwell, jehož výraz ani v této chvíli nenarušil úsměv, pevně potřásl Campbellu-Scottovi rukou.

Rosalindina pleť mezitím poněkud zbledla. Její dech byl zřetelně mělčí. Očima těkala s pozoruhodnou rychlostí z manžela na Campbella-Scotta.

„Dobrý večer... pane Campbelle-Scotté,“ zamumlala a prakticky na něj nepohlédla.

Campbell-Scott se otočil od Williama Ashwella k Rosalind a Hughovi připadalo, že zahlédl... co to jenom bylo? Pochyby? Překvapení? Zmatek? Než Hugh stačil dojít k nějakému závěru, scénu přerušily výkřiky Edwarda a Stephena, kteří vešli do místnosti.

„Dokud se lidé jako ty nerozhlednou kolem sebe, věci se nikdy nezmění – se světem to jde z kopce, a ty nedokážeš nic jiného než čenichat kolem jako zatracené prase, aby ses dostal k nějakým penězům,“ prohlašoval Edward.

„Zavři už konečně zobák,“ zazněla Stephenova afektovaně otrávená odpověď.

Lydia, jež si byla vědoma náročné povahy svého nejmladšího bratra a nutnosti zacházet s ním citlivým způsobem, okamžitě přistoupila k Edwardovi. Toho však již nebylo možné uklidnit.

„To platí pro vás všechny – necháváte se kolébat a uzavírat ve svých snových bublinách, zatímco nad celou Anglií, nad celou Evropou začínají ožívat noční můry, jen počkejte –“

Edward přerušil svou tirádu, neboť si uvědomil, že se k nim připojil David Campbell-Scott. Rozhněvané rysy v obličeji mu ztuhly a vyštěkl: „Jak jsem řekl, se světem to jde z kopce.“

Stephen se zařehotal, jak bylo jeho zvykem, a zamával dvěma čerstvě dolitými sklenkami sherry. „No tak, bratříčku, odpusťme si, co jsme si. Vždyť jsou Vánoce.“ Vrazil jednu sklenku Edwardovi do ruky ještě před chvílí sevřené v pěst. Edward znechuceně zafrkal, vrhl po Campbellu-Scottovi opovržlivý pohled a hodil do sebe obsah sklenky na ex.

Lord Westbury v jedné ze svých vzácných chvil praktičnosti navrhl, aby teď, když již dorazili všichni hosté kromě jednoho, využili příležitosti a šli se osvěžit, než se znovu sejdou k večeři, „řekněme za třicet minut“.

4.

Salon zeje prázdnotou, zatímco my následujeme naše aktéry do jejich pokojů, ačkoli prodlévat s nimi příliš dlouho by bylo nanejvýš nepatřičné. Člověk by se mohl stát svědkem toho, jak si Edward Westbury zuřivě čmárá do zápisníku nebo jak si Freddie Rampling usazený na kraji postele svírá hlavu v dlaních. Mohli byste zaslechnout tlumená, avšak nepochybně rozmrzelá, možná dokonce rozzlobená slova Williama Ashwella či sraštit čelo rozpaky při pohledu na Hughe Gavestona zkoumajícího pomocí lupy jakési vycpané stvoření z čeledi *Sciuridae*.

Místo abychom se oddávali takovýmto neomaleným pozorováním, pojďme se znovu připojit k našim hostům poté, co se přesně v půl osmé přesunuli do jídelny.

„Panebože, copak ho nikdo nezastaví?“ pronesl Freddie a naznačil služebné, ať mu dolije víno. „Nezaměstnané obyvatelstvo Bethnal Greenu je mi úplně fuk, chci si prostě užít Vánoce!“

Edward si vztekle pomyslel: další příklad privilegovaného člověka zavírajícího oči před chorobami sužujícími společnost.

„Myslím si, že Edward má výjimečně ušlechtilé záměry, pane Ramplingu,“ začal David Campbell-Scott, „a skutečně se domnívám, že chvíle, ve které se v dějinách právě nacházíme, se může ukázat jako rozhodující okamžik dvacátého století –“

„Nabubřelost a prázdné fráze!“ vyštěkl Edward. „Neopovažujte se mluvit o mně a mých ‚ušlechtilých záměrech‘ tak blahosklonně, pane Campbelle-Scotte. Možná bychom měli místo toho probrat vaše záměry v Malajsku: plundrujete ho čistě pro svůj vlastní zisk, nebo to všechno děláte pro slávu našeho skvělého tak zvaného Impéria?“

Freddie pohlédl na Davida, přátelsky obrátil oči v sloup a hodil do sebe sklenku vína, načež naznačil, aby jim oběma dolili. Freddie měl mnoho různých vlastností ve vztahu k alkoholu, ale skoupost (i když se přísně vzato nejednalo o *jeho* alkohol) k nim nepatřila. Kromě toho, pokud je Campbell-Scott ve vřelé náruči vína, tím lépe pro Freddieho.

Lord a lady Westburyovi se do sebe zaklesli pohledem z opačných konců mahagonového stolu a vyměnili si rozčilený úsměv. Na Edwardovy útočné výstupy již byli vcelku zvyklí. Snahy odvést jeho pozornost jinam byly v podstatě marné: stačí počkat, až mu dojde pára. A lady Westburyovou teď navíc stravovala jiná záležitost. Jmenovitě, kde se nachází její vážený poslanec.

Sotva ji ta myšlenka napadla, objevil se ve dveřích Jim – boty se mu stále leskly – a oznámil příchod pana Anthonyho de Havillanda.

„Už bylo zatraceně načase!“ zahulákal Freddie.

Stephen pozvedl nebezpečně plnou sklenku a zvesela dodal: „Ať se propadnu, jestli bych čekal ještě o chvilku déle!“

Lady Westburyová zavedla de Havillanda na jeho místo. „Omluvte prosím chlapce a jejich vyjadřování. Člověk musí brát ohled na bujarost mládí.“

Stephen sebou lehce trhl při zmínce o „chlapcích“. Navzdory Freddieho vyššímu společenskému postavení – rodová linie Ramplingových vzbuzovala respekt – Stephena urážel jakýkoli náznak, že patří do stejné kategorie jako ten věčně namazaný šašek. Stephen byl na na své nepatřičné chování pyšný jako páv a ve Freddieho (podle jeho názoru podřadnějším) podání mu

připadalo nesnesitelné. Postrádalo švih, chyběla mu sofisticko-
vanost, z Ramplinga byl na sto honů cítit nevкус. Přestože na
panství Westburyových Stephen toho blázna strpěl, v klubu
v Chelsea, který oba pravidelně navštěvovali, by ho dozajista
ignoroval.

„Jsem na to docela zvyklý, lady Westburyová,“ ujistil ji
de Havilland. „V zákopech jsem slýchal mnohem horší věci.
A opravdu se velice omlouvám za své zpoždění. Zdržely mě
parlamentní záležitosti. Řízení země je podle všeho nekonečný
úkol!“

De Havilland se usadil jako člověk zvyklý pohybovat se
mezi dřevěnými zadními lavicemi Dolní sněmovny a plyšo-
vými křesly klubu. Přejel pohledem hosty kolem stolu a kaž-
dou tvář pečlivě prozkoumal: kde tkví slabosti, kde spočívají
hrozby, kde by mohl něco získat lichotkami? Nalitý mladý
idiot na konci stolu – evidentně zazobaný budižkničemu;
plešatý mrzout, jenž se ohání poloprázdnou sklenicí a vrhá po
ostatních zamračené pohledy; Westburyovi hoši – jednotlivě
otravní, dohromady nesnesitelní; chlapík s úsměvem od ucha
k uchu, který žvaní o ještěrkách (kam na ně lady Westburyová
chodí?); dívka sršící upřímností a inteligencí – jaká škoda, že
už je jí přes třicet; přitažlivá žena, jež je vlivem své laskavé
uhlazenosti nezajímavá; a nazpátek k lordu Ochlastovi, který
nyní cosi hučí do jakéhosi od pohledu distingovaného staršího
muže. Campbell-Scott přitahoval de Havillandův pohled.
Poslanec si ani nemusel nasadit brýle, aby došel k závěru, že
se očividně jedná o člověka jeho vlastního druhu. Vypadá,
že strávil nějakou dobu v cizině, a zřejmě by stálo za to dát si
s ním po večeri brandy.

„Za normálních okolností bychom u představování po-
chopitelně stáli –“ vysvětlovala lady Westburyová.

„Ale za normálních okolností všichni nepadáme hladý!“
skočil jí do řeči Stephen.

De Havilland se nad tímto přerušením blahosklonně usmál. Politika jej naučila blahosklonně se usmívat ve většině situací – dokud nenastal čas s usmíváním přestat. Byl nadšený, že se účastní jedné z proslulých společenských akcí lady Westburyové. Strpět jejího nesnesitelného syna – nebo spíš syny – byla cena, kterou byl ochoten zaplatit.

„Járku, de Havillande,“ ozval se Campbell-Scott a přikryl si vinnou sklenku dlaní, čímž zmařil Freddieho nejnovější pokus donekonečna ji dolévat. „Nepohyboval jste se někdy na Východě? Přísahal bych, že jsme se už setkali, ale nedokážu si vás nikam zařadit.“

De Havilland zamžoural přes stůl a sáhl si do kapsy pro brýle s kostěnými obroučkami, jež mu propůjčovaly vzhled vytríbeného intelektuála.

„Na Východě? Kdepak, já ne, příteli. Nemohu říci, že bych se tam kdy odvážil.“

„Konkrétně v Malajsku – nikdy jste tam nebyl?“ naléhal na něj Campbell-Scott.

Edward se rozhodl, že se znovu vloží do hovoru: „Nu ano, samozřejmě, že v Malajsku, tam to bylo, že, *strýčku Davide?* To v Malajsku jste nadělal jmění. Připomeňte mi – co se stalo s tím podnikem v Mayfairu?“

Nesnesitelný mladší syn, povšiml si de Havilland. Také mu neuniklo, jak se Campbellu-Scottovi zúžily oči při zmínce o „podniku v Mayfairu“.

Aniž věnoval Edwardovi pozornost, obrátil se na Campbella-Scotta. „To by musela být opravdu velká náhoda! Ne, obávám se, že jsem navěky připoutaný okovy politické zodpovědnosti tady doma.“

Campbell-Scott se zachmuřil.

„Možná jste ale zahlédl jeho fotografii v novinách – jak dělá rozruch svými projevy a já nevím čím ještě, nemám pravdu?“ prohlásil lord Westbury a poplácal de Havillanda

po rameni s familiárností, jež tak úplně neodpovídala jeho vztahu s přítomným poslancem. „Nebo jste ještě spíš slyšel, jak si vedl za války – máme tady opravdového britského hrdinu!“

De Havilland sebou viditelně trhl: skromný muž, pomyslel si lord Westbury souhlasně.

„Vždyť se nemáte za co stydět, de Havillande! Přehnaná skromnost není k ničemu. A navíc, tihle mladí rošťáci potřebují vědět, že jsou ve společnosti opravdového anglického hrdinství.“

Vtom se ozvala Lydia: „Nejspíš jsi chtěl říct, dvou příkladů opravdového anglického hrdinství – nezapomeň, co všechno za Velké války vykonal David.“

Campbell-Scott se usmál. „No ovšem! Jak slyším, tak jste byl voják. Možná se naše cesty prořály právě tehdy. Byl jste na Sommě?“

Znejistěl snad de Havillandův blahosklonný úsměv? Neztuhla mu ramena? Než stačil odpovědět, obsah jeho sklenky se vytil na lněný ubrus pod ní.

Vyhledala se nová sklenka, byla mu nabídnuta a naplněna rubínově rudým vínem, zatímco všem přítomným byla naservírována večeře, a otázka upadla v zapomnění.

U stolu bylo vidět Lydii, jak cosi šeptá do ucha Edwardovi. Chovají se ti dva dnes večer ještě víc spiklenecky než obvykle, nebo se to lordu Westburymu jen zdá? Lady Westburyová a Rosalind nepřestávaly brebentit a vyměňovat si historky o společných známých, zatímco jediný zvuk, který vydával William Ashwell (jehož střízlivost bez špetky humoru byla ten večer obzvlášť skličující), představovalo jeho nepěkně hlasité žvýkání. Hugh odhaloval de Havillandovi záludnosti taxidermie a líčil mu, jak obtížné je v Sussexu natrefit na slušnou konopnou vlnu, když vtom je přerušil nezvykle zvýšený hlas Campbella-Scotta.

„Zatraceně, člověče, řekl jsem ne. A už se neponižujte dalším doprošováním. Dovolte, abych se vyjádřil zcela jasně.“

Veškeré moje peníze zůstanou přesně tam, kde jsou – a nebudou financovat váš nechutný životní styl.“

Freddie, zvyklý na obvyklé společenské zdvořilosti, zbledl. „Tišeji, prosím –“ zamumlal.

„To vy buďte zticha,“ odsekl mu Campbell-Scott.

„Do háje s vámi, jste namyšlený snob! Nebudu tu sedět, abyste mě ponižoval!“ Freddie prudce odstrčil židli a nejistým krokem zamířil ke dveřím – než si vzpomněl, že nechal u stolu svou skleničku, což si vyžádalo poněkud méně efektní návrat, aby si ji mohl vzít s sebou.

Lady Westburyová si oddechla úlevou. Výstupy Edwarda a Stephena zůstanou pro tentokrát bohudík ve stínu.

Od té chvíle večere probíhala běžným způsobem a na dramatický odchod se brzy zapomnělo. Edward jim obsírně nastínil, jak Evropa kráčí vstříc katastrofě, ač se jej Lydia ze všech sil snažila umlčet. Lady Westburyová vysvobodila Campbella-Scotta z nešťastné scény s Freddiem tím, že jej obšťastňovala hrůznými detaily *cause célèbre* lady Cranshawové, zatímco Rosalind Ashwellová přihlížela situaci nepřítomným pohledem svých bleděmodrých očí, ježž patrně způsobilo víno. Anthony de Havilland zase zjišťoval, že stále častěji dokončuje věty za čím dál utrápenějšího lorda Westburyho, který se viditelně potýkal s nápojem konverzace.

Zařinčení u dveří naznačilo, že se vrátila Angela, aby naservírovala portské. Lady Westburyová věděla, že už karafa na sherry podávané dříve představovala pro její služebnou nesnadný úkol: jediným Angeliným nedostatkem totiž byla její téměř patologická averze k nošení skleněného nádobí. Lady Westburyová tedy nikoli poprvé zadržela dech, zatímco Angela pomalu – bolestně pomalu – obcházel místnost s nákladem, který napínal meze jejích schopností do krajnosti: lahví portského a jedenácti odpovídajícími skleničkami.

Angela vytrvale postupovala kolem stolu a obavy lady Westburyové odlétaly pryč s každou další sklenkou, již

služebná úspěšně nalila a postavila před jejího příjemce. De Havilland, lord Westbury – *skvěle* – Lydia, Edward – *jen tak dál* – Rosalind – *báječná práce* – William –

„Zatraceně, děvče!“ prořízl vzduch hlas Williama Ashwella.

„P-p-p-promiňte, pane, já –“ zazněla pokorná odpověď na jeho pokárání.

„Copak nemáš všech pět pohromadě? Jsi snad úplně pitomá? Tak mluv, holka!“ naléhal na ni s důrazností zcela nepřiměřenou dané situaci, jak si povšimla lady Westburyová.

„Vždyť to neudělala schválně, Williame, byla to nehoda,“ snažila se Rosalind utiшит nevysvětlitelný hněv svého manžela.

„A čím je to sakra chyba, když ne její? Kdepak, lidé by měli u všech čertů nést zodpovědnost za své činy!“

Jeho reakce byla pro zbývající osazenstvo stolu matoucí a připravila je o řeč, avšak David Campbell-Scott se pokusil ujmout role jejich mluvčího.

„Járku, Williame, buďte k tomu děvčeti trochu shovívavý. Všichni přece děláme chyby. Není to nic, co by nespravila trocha vody,“ pronesl jasným, ostrým tónem.

William Ashwell chvíli neříkal nic. Rozhlédl se kolem stolu.

„Pane Campbelle-Scottie,“ pravil, jako by drtil slova mezi zuby, „mohu vás ujistit, že některé věci, trocha vody nespraví, jak jste to elegantně zformuloval.“

Lady Westburyová dala Angele kývnutím hlavy najevo, ať pokračuje v obcházení stolu, a v duchu cítila vděčnost, že služčiny zítřejší povinnosti budou spočívat pouze v přípravě snídaně.

Poté co hosté vyprázdnili skleničky s portským a popřáli si krásný Štědrý večer, odebrali se všichni ulehnout do svých pokojů.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sváteční vražda.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.